

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Sa/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7021200059
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Sabadošová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7021200059.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudkyňa JUDr. Tatiana Sabadošová, v právnej veci žalobcu: J. G., narodený XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť K. B.Á. A., bez dokladov totožnosti, trvale bytom W., F., B. B. A., toho času umiestnený v Ú. D. Q. D. V. E., R. XX, XXX XX E., zastúpeného Centrom právnej pomoci so sídlom, Račianska 1523/71, 810 05 Bratislava, Kancelária Košice so sídlom Murgašova 3, 040 01 Košice, proti žalovanému: Oddelenie azylu Policajného zboru, Nemocničná 1, 066 01 Humenné, o správnej žalobe vo veci zaistenia zo dňa zo dňa 18.01.2021, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-SO21-12-008/2021-AV zo dňa 04.01.2021, takto

rozhodol:

I. Súd z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Oddelenie azylu Policajného zboru, Nemocničná 1, 066 01 Humenné, č. rozhodnutia PPZ-HCP-SO21-12-008/2021-AV zo dňa 04.01.2021 týkajúce sa žalobcu J. G., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť K. B. A., trvale bytom W., F., B. B.Á. A., bez dokladov totožnosti a v r a c i a mu vec na ďalšie konanie.

II. P r i z n á v a žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému v pomere 50 %.

odôvodnenie:

1. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-SO21-12-008/2021-AV zo dňa 04.01.2021 zaistil žalobcu dňa 04.01.2021 o 18.00 hod. podľa § 88a ods.1 písm.e) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o pobyte cudzincov“ resp. „ZoPC“) zaistil žalobcu z dôvodu podľa § 88 ods.1 písm.c) zákona o pobyte cudzincov na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa nariadenia (EÚ) č. 604/2013. Podľa § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 04.03.2021 a podľa § 88 ods.5 zákona o pobyte cudzincov žalobcu umiestnil do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

2. V dôvodoch preskúmaného rozhodnutia žalovaný konštatoval, že žalobca sa dňa 04.01.2021 o 13:50 hod. dostavil v sprievode pracovníka Centra pre deti a rodiny v Medzilaborciach na Oddelenie azylu Policajného zboru v Humennom s úmyslom požiadať o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Šetrením príslušníkmi Oddelenia azylu Policajného zboru v Humennom bolo zistené, že účastník konania bol dňa 30.11.2020 spozorovaný spoločne s ďalšími štyrmi osobami psovodom Colného úradu Bratislava v poraste pri budove finančnej správy - Viedenská cesta, Bratislava. Kontrolou zistili, že nevedia hodnoverne preukázať svoju totožnosť, nakoľko nedisponujú cestovnými dokladmi. Po oznámení na Policajný zbor Slovenskej republiky bola na miesto vyslaná hliadka Obvodného oddelenia Policajného zboru Petržalka - Sever, ktorá na mieste zistila, že sa jedná o nelegálnych migrantov K. a D. národnosti, a z uvedeného dôvodu sa na miesto dostavila hliadka Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, ktorá cudzincov predviedla k ďalšiemu konaniu na útvar. Žalobca ako maloletý bol odovzdaný pracovníčke Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny a následne bol umiestnený

do V. D. N. K. A. H. G.. Keďže dňom 01.01.2021 žalobca dovŕšil 18. rok veku, a ďalej už nemôže byť umiestnený v uvedenom zariadení, ktoré je výlučne určené pre umiestnenie maloletých cudzincov bez sprievodu, rozhodol sa že požiada o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Lustráciou v informačných systémoch Policajného zboru Slovenskej republiky bolo zistené, že účastník konania dňa 04.03.2020 požiadal o udelenie azylu na území Grécka, kde boli daktyloskopické odtlačky vložené do informačného systému Eurodac gréckymi štátnymi orgánmi v meste Moria pod číslom transakcie GR1MOR20200305437032. Ďalej bolo zistené, že o udelenie azylu požiadal aj dňa 14.11.2020 na území Rumunska, kde boli daktyloskopické odtlačky vložené do informačného systému Eurodac rumunskými štátnymi orgánmi v meste Timisoara pod číslom transakcie RO1TM201T2011141749. Dňa 04.01.2021 správny orgán Oddelenia azylu Policajného zboru Humenné začal konanie vo veci zaistenia účastníka konania podľa § 88a ods.1 písm.e) z dôvodu podľa § 88 ods.1 písm.c) zákona o pobyte cudzincov na účel prevozu podľa nariadenia (EÚ) č. 604/2013. Správny orgán Oddelenia azylu Policajného zboru Humenné nevyrozumieva Dublinské stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky na začatie konania podľa „nariadenia (EÚ) č. 604/2013", nakoľko v prípade žiadateľov o udelenie azylu na území Slovenskej republiky sa takéto konanie začína automaticky. Účastník konania na základe výzvy žalovaného sa vyjadril v zápisnici o vyjadrení účastníka konania podľa § 22 odsek 1 Správneho poriadku zo dňa 04.01.2021, v ktorej opísal svoju cestu z domovskej krajiny až na územie Slovenskej republiky. V zápisnici vypovedal, že z domovskej krajiny vycestoval pred dvoma rokmi aj s dvoma kamarátmi. Cez Kaspické more sa loďou plavili asi 5 hodín a dostali sa do Turecka a ďalej išli peši asi 5 hodín. Potom autobusom pricestovali do mesta Ankara a po 15 dňoch sa sám vybral k svojej tete do mesta Kaisaria, kde 3 mesiace pracoval ako stolár. Potom odcestoval autobusom do mesta Istanbul, kde býval týždeň u prevádzča. Následne spoločne s 50 ľuďmi cestoval nákladným autom až k moru, kde sa potom plavili loďou asi 8 hodín do Grécka a potom išli pešo kým ich v lese našla polícia. Polícia ich odvieďla na loď, ktorá ich dopravila do Atén a autobusom do mesta Solún, kde sa stretli s prevádzčaom, s ktorým išli vlakom až na macedónsku hranicu. Po 4 dňoch ich v lese chytila macedónska polícia a vyhostili ich naspäť do Grécka, čo sa zopakovalo 3-krát. Potom sa im podarilo dostať pod nákladný vlak a takto sa dostali do Srbska do záchytného tábora, kde boli desať dní. Potom piati išli taxi službou do mesta Belehrad, kde boli v záchytnom tábore tri mesiace. Potom išli nákladným autom, a následne ich chytila rumunská polícia a boli 10 dní v záchytnom tábore. Po dohode s prevádzčaom a jeho pomocou sa dostali nákladným autom na Slovensko do Bratislavy, ale vodič o nich nevedel. Tam roztrhli plachtu na aute a vyskočili a po chvíli ich zastavila polícia a vzala na policajnú stanicu. Účastník konania, po tom čo mu bola taktiež daná možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia o zaistení v zmysle ustanovenia § 120 ods.7 zákona o pobyte cudzincov vyjadril k jeho podkladu i k spôsobu jeho zaistenia, prípadne navrhol jeho doplnenie sa viac nechcel žiadnym spôsobom vyjadriť.

3. Správny orgán ďalej uviedol, že má za to, že v prípade účastníka konania je potrebné preskúmanie žiadostí o medzinárodnú ochranu členskými štátmi Európskej únie, ktorými sú Rumunsko, resp. Grécko na území, o ktorú na ich území žiadal. Konštatoval, že príslušné na preskúmanie tejto žiadosti sú tieto krajiny, a ktorá konkrétne, tak to bude predmetom skúmania Dublinského strediska Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. V prípade, ak sa zistia dôvody na udelenie medzinárodnej ochrany účastníka konania, je potrebné účastníkovi konania takúto ochranu bezodkladne udeliť, a tým účastníkovi konania umožniť zdržiavať sa na území buď jednej, alebo druhej krajiny, prípadne iných územiach Európskej únie v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Zdôraznil, že ako Rumunsko, tak aj Grécko sú členskými štátmi Rady Európy, ktorá je najstaršou medzinárodnou politickou organizáciou Európy. Základnými princípmi Rady Európy sú pluralitná demokracia, ľudské práva a právny štát. Podmienkou členstva v Rade Európy je záväzok dodržiavať princípy právneho štátu, demokracie, a rešpektovať základné ľudské práva a slobody. Členský štát musí byť zmluvnou stranou štatútu Rady Európy a musí tiež prijať a uplatňovať Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Jednou z primárnych aktivít Rady Európy je zmluvná normotvorba a doteraz bolo Radou Európy prijatých cca 200 dohovorov v oblasti ochrany ľudských práv, právnej spolupráce, zdravia, atď., a medzi najdôležitejšie možno zaradiť Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ale aj Európsky dohovor na zabránenie mučenia a neľudského či ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania. Dodržiavanie väčšiny dohovorov je zaistené kontrolným mechanizmom dohodnutom v samotnom dohovore zmluvnými stranami. Správny orgán mal zato, že ako Rumunsko, tak aj Grécko, sú členskými krajinami Európskej únie a Rady Európy, čo je samo o sebe dostatočnou zárukou, že tieto krajiny dodržiavajú Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čím je zaručené dodržiavanie základných ľudských práv a slobôd aj vo vzťahu k účastníkovi konania.

4. Ďalej správny orgán uviedol, že účastník konania nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov ani nedisponuje žiadnym cestovným dokladom, vízom alebo povolením na pobyt, ktoré by ho oprávňovali na vstup alebo pobyt na území Slovenskej republiky. Pri hodnotení rizika úteku správny orgán vychádzal taktiež z individuálneho správania sa účastníka konania, ktorý svojvoľne prekračoval hranice členských štátov v rôznych smeroch a opustil aj obe krajiny, kde žiadal o poskytnutie medzinárodnej ochrany, teda Rumunsko, resp. Grécko, preto považuje správny orgán existenciu značného rizika za dostatočne odôvodnenú. Dodal, že nepoužitím inštitútu zaistenia by hrozilo, že bude zmarený samotný účel konania o odovzdaní, ktoré nie je v kompetencii správneho orgánu a preto je potrebné mať účastníka konania k dispozícii počas procesu návratu v zmysle nariadenia (EÚ) č. 604/2013. Aj z uvedeného vyplýva značné riziko úteku, ako je neschopnosť vlastnej starostlivosti o svoju osobu po materiálnej, zdravotnej a existenčnej stránke, bez potrebných dokladov totožnosti, finančných prostriedkov ako i neschopnosť účastníka konania sa za súčasnej situácie v Európe dostať sa do Rumunska, resp. Grécka vlastnými silami.

5. Správny orgán podľa § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku doby zaistenia do 04.03.2021. K samotnej dĺžke doby zaistenia uviedol, že účastník konania bude zaistený len na nevyhnutnú dobu a na čo najkratší čas. V tomto prípade je potrebné vychádzať z platnej európskej legislatívy, konkrétne z nariadenia (EÚ) č. 604/2013, ktoré je záväzné v celom rozsahu a priamo aplikovateľné v praxi, ako aj zo súčasnej platnej národnej legislatívy, predovšetkým zo zákona o pobyte cudzincov. Príslušným na rozhodovanie o návrate štátneho príslušníka tretej krajiny je v zmysle vyššie uvedených predpisov Dublinské stredisko Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Stav konania o posúdení žiadosti štátneho príslušníka tretej krajiny o medzinárodnú ochranu v zodpovednom členskom štáte, teda stav dublinského konania preveruje vždy Dublinské stredisko, ktoré je ako jediná inštitúcia kompetentná získať a poskytovať relevantné informácie o priebehu, resp. ukončení konania o posúdení žiadostí o medzinárodnú ochranu. Počas doby zaistenia účastníka konania Dublinské stredisko vykoná všetky úkony potrebné na odovzдание účastníka konania do Rumunska, resp. Grécka. V danom prípade pôjde hlavne o zabezpečenie akceptácie prevzatia zo strany príslušných úradov, ako aj samotnej prípravy prevozu, jeho technické, materiálne, ako aj personálne zabezpečenie. Presnú dobu zaistenia účastníka konania v čase konania o jeho zaistení nie je možné predbežne presne určiť a nie je ju možné odhadnúť taktiež z aplikačnej praxe ani zo strany Dublinského strediska. Dĺžka zaistenia závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré patrí komunikácia štátnych orgánov Slovenskej republiky so štátnymi orgánmi Rumunska, resp. Grécka, prípadne nepredvídateľné zhoršenie zdravotného stavu účastníka konania, vybavovanie prostriedkov na zabezpečenie jeho prevozu na územie krajiny, ktorá akceptuje jeho prijatie, komunikácia s účastníkom konania alebo so splnomocnenou osobou účastníka konania, ako aj vybavenie všetkých ostatných náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu, ktoré upravujú medzinárodné dohody, ktorými sú obe menované krajiny signatármi. Pri určovaní dĺžky zaistenia správny orgán vychádzal z ustanovenia čl. 28 ods.3 nariadenia (EÚ) č. 604/2013 a takisto aj z Rozsudku súdneho dvora (tretia komora) z 13. septembra 2017 vo veci C-60/16 z ktorého vyplýva, že článok 28 nariadenia (EÚ) č. 604/2013 „nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je úprava dotknutá vo veci samej, ktorá stanovuje, že v situácii, keď k zaisteniu žiadateľa o medzinárodnú ochranu došlo po tom, čo dožiadaný členský štát akceptoval dožiadanie o prevzatie, toto zaistenie môže pokračovať maximálne počas dvoch mesiacov.“ Uviedol, že podľa jeho názoru je dĺžka zaistenia účastníka konania na dobu dvoch mesiacov, t.j. do 04.03.2021 primeraná.

6. Správny orgán sa zaoberal aj ustanovením § 89 ods.1 písm.a), b) zákona o pobyte cudzincov a dospel k záveru, že napriek skutočnosti, že účastník konania ako žiadateľ o udelenie azylu na území Slovenskej republiky má ubytovanie a všetky ďalšie potreby zabezpečené v azylovom zariadení, účastníkovi konania nemôže uložiť povinnosť hlásenia pobytu, resp. zložiť peňažnú záruku, v zmysle vyššie citovaného paragrafu. Po preskúmaní všetkých skutočností dospel k záveru, že v prípade účastníka konania nie je možné využiť alternatívu hlásenia pobytu, nakoľko tu je vysoká existencia rizika úteku s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, čím by bol v konečnom dôsledku zmarený účel zaistenia. Podľa jeho zistenia účastník konania nemá na území Slovenskej republiky žiadnych rodinných príslušníkov, žiadne záväzky, nemá k nej žiadne väzby, a navyše žiadosť o medzinárodnú ochranu prvýkrát podal v inej členskej krajine. Podľa § 90 ods.1, písm.d) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Správny orgán po preskúmaní všetkých skutočností a dôkazov konštatoval, že predmetné zaistenie účastníka konania je plne v súlade s článkom 5 ods.1 písm.f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, nakoľko je preukázané, že v prípade účastníka konania je príslušné na konanie o udelenie

azyly Rumunsko, resp. Grécko. Samotný základ pre začiatok konania o zaistení na účel výkonu jeho prevozu z územia Slovenskej republiky na územie krajiny, ktorá akceptuje jeho prijatie, je skutočnosť, že účastník konania bol žiadateľom o udelenie azylu na území Rumunska, resp. Grécka, čo bolo potvrdené pozitívnou lustráciou v informačných systémoch Policajného zboru. K výkonu prevozu podľa osobitného predpisu priamo slúži inštitút zaistenia. Správny orgán na základe šetrení, ako aj z listinných dôkazov, dospel k záveru, že zaistením nie sú porušené práva účastníka konania a s ohľadom na platnú legislatívu by prepustenie znamenalo nerešpektovanie zákonov štátu, na ktorého výsoštnom území sa účastník konania nachádza. Na základe týchto uvedených skutočností mal správny orgán za to, že uprednostnenie verejného záujmu je dostatočne odôvodnené s ohľadom na zásah do práv účastníka konania, t.j. je preukázaná zákonnosť zaistenia účastníka konania. Správny orgán sa pri rozhodovaní o zaistení riadil aj Smernicou Rady 2013/33/EÚ, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu a s poukázaním na článok 8 ods.1 písm.f) predmetnej smernice mal za to, že zaistenie účastníka konania je tak v súlade s európskou ako aj národnou legislatívou, t.j. zákonom o pobyte cudzincov, ktorý priamo korešponduje s uvedenou smernicou. Ďalej uviedol, že sa zaoberal aj článkom 14 Všeobecnej deklarácie o ľudských právach, v ktorom je uvedené, že právo žiadať o azyl sa stalo uznaným základným ľudským právom a aj v tomto prípade je však nutné konštatovať, že účastníkovi konania umiestnením do útvaru policajného zaistenia pre cudzincov toto právo zostane zachované. Zmyslom konania o zaistení nie je konečné posúdenie otázky, či má byť tomuto cudzincovi udelené správne, resp. trestné vyhostenie alebo, či má byť vydaný na základe medzinárodnej zmluvy alebo, či má cudzinec inak nútene vycestovať z územia Slovenskej republiky, ale len vytvorenie podmienok pre to, aby tento hlavný cieľ mohol byť realizovaný a nebol vopred zmarený tým, že sa cudzinec bude ukrývať, či inak vyhýbať realizácii vyhostenia. Správny orgán preto mal za to, že uprednostnenie verejného záujmu je dostatočne odôvodnené s ohľadom na zásah do práv účastníka konania, teda je preukázaná zákonnosť zaistenia účastníka konania.

7. Žalobca sa správnou žalobou zo dňa 18.01.2021 (doručenou konajúcemu správne súdu spolu s vyjadrením žalovaného, ako aj administratívnym spisom dňa 27.01.2021) prostredníctvom centra právnej pomoci domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-SO21-12-008/2021-AV zo dňa 04.01.2021, ktorým žalovaný dňa 04.01.2021 o 18:00 hod. podľa § 88a ods.1 písm.e) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o pobyte cudzincov“, resp. „ZoPC“) zaistil žalobcu z dôvodu podľa § 88 ods.1 písm.c) zákona o pobyte cudzincov na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa nariadenia (EÚ) č. 604/2013 a zároveň nariadenia jeho bezodkladného prepustenia zo zaistenia podľa § 221 ods.1, 2 Správneho súdneho poriadku (ďalej „SSP“). Poukázal na to, že žalovaný v konaní o zaistení cudzinca podľa zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon o pobyte cudzincov“, resp. „ZoPC“) napadnutým rozhodnutím podľa § 88a ods.1 písm.e) citovaného zákona z dôvodu podľa § 88 ods.1 písm.c) tohto zákona rozhodol o jeho zaistení na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 04.03.2020 na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ktorým je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len „Nariadenie Dublin III“). Žalovaný napadnutým rozhodnutím rozhodol o umiestnení žalobcu do Ú. D. Q. E. D. V. E.. Napadnuté rozhodnutie žalovaný odôvodnil tým, že žalobca bol dňa 30.11.2020 zadržaný na území Slovenskej republiky, pričom bol ako maloletý cudzinec bez sprievodu umiestnený v V. D. N. K. A. H. G.. Do dovŕšenia plnoletosti bol oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky. Po dovŕšení plnoletosti sa rozhodol požiadať o udelenie azylu na území Slovenskej republiky z dôvodu obáv o svoj život. Žalobca sa dostavil dňa 04.01.2021 v sprievode pracovníka detského domova pred žalovaného s úmyslom podať vyhlásenie o žiadosti o azyl. Žalovaný zistil, že žalobca v minulosti požiadal o udelenie azylu dňa 04.03.2020 na území Grécka a dňa 14.11.2020 na území Rumunska a z uvedeného dôvodu rozhodol o začatí konania vo veci zaistenia žalobcu v zmysle § 88a ods.1 písm.e) zákona o pobyte cudzincov. Žalovaný má za to, že ako Rumunsko, tak aj Grécko, sú členskými krajinami EÚ a Rady Európy, čo je samo o sebe dostatočnou zárukou, že tieto krajiny dodržiavajú Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čím je zaručené dodržiavanie základných ľudských práv a slobôd aj vo vzťahu k žalobcovi. Ktorá konkrétne krajina bude zodpovedná za posúdenie azylovej žiadosti žalobcu, bude predmetom konania pred dublinským strediskom migračného úradu MV SR. Žalovaný vyhodnotil riziko úteku žalobcu z jeho predošlého správania, kedy požiadal o azyl v dvoch členských krajinách, kde však nezotrval a pokračoval do ďalších členských krajín. Uvedené bolo zároveň dôvodom, pre ktorý sa žalovaný rozhodol

nevyužiť miernejšie alternatívne opatrenia voči zaisteniu v zmysle § 89 zákona o pobyte cudzincov. Žalobca uviedol, že s napadnutým rozhodnutím žalovaného v celom jeho rozsahu nesúhlasí z dôvodu, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, vec nesprávne právne posúdil a rozhodnutie žalovaného je zároveň nepreskúmateľné z dôvodov uvádzaných nižšie.

8. Žalobca uviedol, že na základe napadnutého rozhodnutia žalovaného bol zaistený za účelom prípravy a jeho následného odovzdania do iného členského štátu v zmysle Nariadenia Dublin III. Poukázal na to, že zaistenie cudzinca za ktorýmkoľvek zákonom predpokladaným účelom musí trvať čo najkratšie, a to iba dovtedy, pokiaľ sú s náležitou starostlivosťou realizované úkony smerujúce k naplneniu účelu zaistenia (napr. vyhostenie, dublinský transfer, zistenie dôvodov žiadosti o azyl a pod.). Žalovaný rozhodol o zaistení žalobcu za účelom podľa § 88a ods.1 písm.e) zákona o pobyte cudzincov, teda zaistiť žiadateľa o udelenie azylu na území SR, ktorý však už predtým požiadal o udelenie azylu v inom členskom štáte, a preto sa naň vzťahujú príslušné ustanovenia nariadenia Dublin III. Žalovaný teda predpokladá, že po určení členského štátu zodpovedného za žalobcovo azylové konanie (Grécko alebo Rumunsko) ho bude následne možné odovzdať do zodpovedného členského štátu. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 264/09- 81 zo dňa 19.10.2010. Z obsahu ustanovenia § 88 ods.1 písm.e) zákona o pobyte cudzincov je zrejmé, že účelom zaistenia žiadateľa o azyl podľa tohto zákonného ustanovenia je jeho ponechanie v zaistení aj v prípade podania žiadosti o azyl na území SR, a to z dôvodu aby nedošlo k zmareniu jeho následného odsunu z územia SR do zodpovedného členského štátu, ak existuje značné riziko jeho úteku. Kasačný súd a Ústavný súd SR už viackrát zdôraznili, že medzi zaistením a jeho účelom (t.j. konaním o odsune, vyhostení, tzv. dublinským transferom a pod.) je nepopierateľná nadväznosť, a v žiadnom prípade nemožno hovoriť o oddelených konaniach bez vzájomných súvislostí a dôsledkov (napr. rozsudky NS SR sp. zn. 1Sza/31/2014, 1Sza/7/2016, 9Sza/23/2010, 10Sza/35/2014, 1Sza/6/2016, 1Sza/7/2016, 1Sza/8/2015, 10Sza/2/2015 alebo nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010 a sp. zn. II. ÚS 147/2013-50 z 09.10.2013). Všeobecné súdy, ale aj ústavný súd vo veciach preskúmania rozhodnutí o zaistení cudzincov podčiarkujú povinnosť policajného orgánu preveriť realitu naplnenia účelu zaistenia, a teda skúmať realitu vykonania odsunu štátneho príslušníka tretej krajiny z územia Slovenskej republiky. V tejto súvislosti poukazujú na čl. 5 ods.1 písm.f) Dohovoru, ktorý má v zmysle čl. 7 ods.5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky, a podľa ktorého možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné. Z uvedeného vyplýva, že ak má byť pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom, a musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody jednotlivca. Policajné orgány sú teda povinné už pri zaistení žiadateľa o azyl v inom členskom štáte za účelom jeho odovzdania do iného členského štátu skúmať účelnosť a efektívnosť zaistenia, a teda či realizácii účelu zaistenia nebránia akékoľvek právne alebo faktické prekážky. Realita (realizovateľnosť účelu zaistenia) odovzdania je vždy nevyhnutnou podmienkou zákonnosti zaistenia. Poukázal na to, že plne v súlade s vyššie uvedeným vyjadril kasačný súd (napr. rozsudok sp. zn. 1Sza/19/2016 z 03.01.2017, sp. zn. 1Sza/1/2017 z 24.01.2017) právny názor aj k otázke efektivity a účelnosti a teda aj zákonnosti zaistenia cudzincov za účelom ich odovzdania do inej členskej krajiny. Za rovnako dôležité kasačný súd považuje sa zaoberať otázkou prijímacích podmienok pre žiadateľov o azyl v členskom štáte, do ktorého má byť zaistený žiadateľ vrátený. Zdôraznil, že žalovaný bol preto povinný pri rozhodovaní o zaistení žalobcu v predmetnej veci nielen poukazovať na právnu úpravu zaistenia žiadateľov za účelom ich odovzdania v zmysle Dublinského nariadenia III, ale mal sa zaoberať i dôsledkami uskutočnenosti predpokladaného postupu, či prijímacími podmienkami v dožiadanom členskom štáte, t.j. v Grécku a Rumunsku, z ktorých Grécko dlhodobo čelí najväčšej kritike za neprijateľné prijímacie podmienky pre žiadateľov o azyl, ktoré boli dôsledkom toho, že mnohé krajiny pozastavili odovzdávanie žiadateľov o azyl späť do Grécka, a ktorému navyše tieto nedostatky vytkol aj Európsky súd pre ľudské práva. Verejne dostupné spravodajstvo obsahuje množstvo správ o situácii v gréckych utečeneckých táboroch a zlých prijímacích podmienkach a aj následne nedostatočnej starostlivosti o osoby s priznanou medzinárodnou ochranou (napr. <https://dennikn.sk/zhorel-utecenecky-tabor-moria-v-grecku-evakovali-tisice-migrantov-ktori-nebudu-mat-kde-spat-greckych-taboroch>). Žalobca poukázal na to, že bol v Grécku umiestnený v utečeneckom tábore Moria, čo je potvrdené aj informáciou o

mieste vloženia aj odtlačkov prstov v meste Moria. Zlé prijímacie podmienky v Grécku sú príčinou veľkého odchodu žiadateľov o azyl do iných členských štátov. Žalobca namietal, že žalovaný tieto skutočnosti nezisťoval, čím nedostatočne zistil skutkový stav veci. V tomto smere je jeho rozhodnutie zároveň nepreskúmateľné. Bolo povinnosťou žalovaného zaobstarať si dostatok informácií o krajine, kam má byť žalobca transferovaný a dostatočne ustáliť, či je zrealizovanie transferu žalobcu na územie Grécka, resp. Rumunska, v súlade s čl. 3 Európskeho Dohovoru. Až na základe týchto skutočností potom žalovaný môže pri rozhodovaní o zaistení cudzinca zvážiť, či je dosiahnutie účelu zaistenia aspoň potenciálne možné, resp. prípustné. Z činnosti Centra právnej pomoci je navyše známa skutočnosť, že Grécko už vo veci viacerých cudzincov v roku 2020, voči ktorým bolo začaté dublinské konanie na území SR za účelom ich odovzdania do Grécka, následne odmietlo ich prijatie späť na svoje územie, a to napriek skutočnosti, že boli evidovanými žiadateľmi o azyl v Grécku v systéme EURODAC, a preto bolo dublinské konanie zastavené. Bolo preto povinnosťou žalovaného v súčinnosti s dublinským strediskom migračného úradu vyhodnotiť účelnosť a efektívnosť zaistenia žalobcu aj z tohto dôvodu a či je aspoň predpoklad jeho odovzdania do Grécka ako prvej krajiny azylu. Vo vzťahu k Rumunsku je zasa potrebné uviesť, že od vypuknutia pandémie na území EÚ v súvislosti s ochorením COVID-19 a vyhlásenia núdzového stavu na území Rumunska, nedošlo zo strany Rumunska k faktickému prijatiu cudzincov späť na jeho územie podriadených nariadením Dublin III. po dobu už takmer roka, a to aj napriek tomu, že ich prijatie formálne akceptovalo. Žalovaný mal preto v súčinnosti s dublinským strediskom dôslednejšie vyhodnotiť a skúmať účelnosť zaistenia žalobcu za účelom jeho následného odovzdania, nakoľko sa jedná o cudzinca, ktorý bol na území SR zadržaný ako maloletý bez sprievodu, a v prípade ktorého je možné využiť azylové zariadenie pre jeho umiestnenie. V tejto súvislosti na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na právny názor kasačného súdu v ďalšej obdobnej veci, a to rozsudok sp. zn. 1Szak/19/2016 z 03.01.2017). Uviedol, že si je vedomý toho, že žalovaný rozhoduje „iba“ o zaistení cudzinca, ktorý má byť eventuálne podriadený dublinskému transferu a nie je orgánom vydávajúcim rozhodnutie o jeho odovzdaní, či zamietnutí žiadosti o azyl ako neprípustnej z dôvodu, že je za jej posúdenie zodpovedný iný členský štát, no zároveň ho nemožno zbaviť v absolútnom zmysle povinnosti zaoberať sa prípustnosťou zrealizovania samotného transferu v súlade s čl. 3 Európskeho dohovoru aj v konaní o zaistení, keďže vedomosť o existencii právnych alebo faktických prekážok zrealizovania odsunu zaisteného cudzinca má za následok aj nesúlad rozhodnutia o zaistení cudzinca s čl. 5 ods.1 písm.f) Európskeho dohovoru pre jeho neúčelnosť, a to už od samotného začiatku. Uviedol, že žalovaný je aj v konaní o zaistení cudzinca povinný zisťovať aktuálne správy o krajine, do ktorej má byť štátny príslušník tretej krajiny vrátený resp. odovzdaný bez ohľadu na to, či sa jedná o výkon administratívneho vyhostenia, odovzdanie v zmysle Dublinského nariadenia III., prípadne inú formu odsunu z územia Slovenskej republiky. Z napadnutého rozhodnutia žalovaného nie je vôbec zrejmé, aké dôkazy vykonal za účelom zistenia, že by transferom žalobcu na územie Grécka či Rumunska nedošlo k porušeniu čl. 3 Dohovoru a čl. 16 ods.2 Ústavy SR. Skutočnosť, že je Grécko a Rumunsko členskými štátmi EÚ, či Rady Európy by a síce malo zakladať domnienku dodržiavania princípov právneho štátu a vysokú úroveň ochrany základných ľudských práv a slobôd, a v tomto nemožno so žalovaným nesúhlasiť, no minulosť ukázala niečo iné a minimálne v Grécku a Maďarsku dochádzalo k hrubému porušovaniu práv utečencov a podmienky, ktorým čelili neboli zlučiteľné s čl. 3 Dohovoru. K otázke porušovania Dohovoru v súvislosti s tzv. dublinskými transfermi, a to práve vo vzťahu ku Grécku, sa viackrát vyjadril aj Európsky súd pre ľudské práva. Napr. v prípade M. S. S. proti Belgicku a Grécku (sťažnosť č. 30696/09, rozhodnutie z 21.01.2011), EŠLP vyslovil porušenie práv podľa čl. 3 a čl. 13 Dohovoru v súvislosti s tzv. dublinským transferom cudzinca do iného členského štátu. Súd v tomto rozhodnutí okrem iného vyslovil, že spôsob zaobchádzania s potencionálnym žiadateľom o azyl v Grécku a podmienky, akým tam bol vystavený po jeho transfere z Belgicka, boli nevyhovujúce. Európsky súd zároveň vyslovil porušenie Dohovoru aj vo vzťahu k Belgicku, nakoľko nedostatky gréckeho azylového systému museli byť belgickým úradom v čase transferu sťažovateľa známe. Taktiež prepracované znenie tzv. dublinského nariadenia vyslovene počítá aj so situáciou, kedy transfer žiadateľa do iného členského štátu nebude prípustný, a to napr. pre nedostatky azylového systému alebo nevyhovujúce prijímacie podmienky pre žiadateľov (čl. 3, ods.2 nariadenia (EÚ) č. 604/2013). Obdobne sa vyslovil aj Ústavný súd SR vo veci sťažnosti žiadateľa o azyl ohľadom jeho dublinského transferu (v danom prípade do Grécka), v ktorom súd skonštatoval, že v rámci konania bolo potrebné uplatňovať štandardy ochrany vyplývajúce z dohovoru čl. 3, ktorý zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd, a preto má prednosť pred zákonom. Možné porušenie absolútneho zákazu zlého zaobchádzania v zmysle čl. 3 Dohovoru a čl. 16 ods.2 ústavy vyvoláva procesnú povinnosť štátu zabezpečiť účinné úradné vyšetrenie tvrdeného zlého zaobchádzania, pričom pojem „účinné“ zahŕňa predovšetkým atribúty dôkladnosti, rýchlosti, nezávislosti a nestrannosti (nález III. ÚS 110/2011-39 z 31.05.2011). Žalobca uviedol, že článok

3 Dohovoru bol štrasburskými orgánmi ochrany práva interpretovaný tak, že zabezpečuje ochranu ľudských práv vo väčšom rozsahu ako národné právo. V porovnaní s ostatnými právami a slobodami, ktoré zakotvuje Dohovor, sa čl. 3 vyznačuje absolútnosťou a kolektívnou garanciou. S výkonom tohto práva nemožno spájať žiadne výnimky, napríklad z dôvodu zachovania verejného poriadku alebo bezpečnosti štátu alebo z dôvodu predchádzania dôsledkov nelegálnej migrácie. Preto ani tvrdením o prevahe všeobecného záujmu nad striktným dodržiavaním všeobecne záväzných právnych predpisov, v danom prípade dokonca medzinárodných dohovorov o ochrane ľudských práv, nemožno ospravedlňovať porušovanie práv absolútnej povahy.

9. Žalobca namietal, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci najmä tým, že v rozhodnutí absentuje jeho vyjadrenie k prípustnosti vrátenia žalobcu do Grécka, resp. Rumunska s ohľadom na potrebu dodržiavania čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Členský štát nemožno považovať automaticky za bezpečnú krajinu, do ktorej je možné vrátiť cudzinca v rámci dublinského konania bez toho, aby bola individuálne posúdená jeho situácia v oblasti prijímacích podmienok pre žiadateľov o azyl. Informácie o nedôstojných a neľudských prijímacích podmienkach gréckych zariadení pre žiadateľov o azyl a migrantov a o nedostatkoch gréckeho azylového systému sú verejne dostupné a pravidelne o nich informujú spravodajské médiá. Z vyššie uvedených dôvodov považuje žalobca napadnuté rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre absentujúcu právnu úvahu žalovaného ohľadom reálnej uskutočniteľnosti dublinského návratu žalobcu do Grécka, resp. Rumunska, a teda účelnosti jeho zaistenia, ako aj z dôvodu absencie zisťovania a vyhodnotenia aktuálnej situácie žiadateľov o azyl a ich prijímacích podmienok na ich území. Nedostatky riadneho odôvodnenia rozhodnutia nemôžu byť konvalidované prípadným dodatočným vysvetlením, resp. doplňujúcim vyjadrením žalovaného a ani súdu neprislúcha spôsobom presahujúcim akceptovateľnú mieru dopĺňať, resp. absentujúce argumenty žalovaného nahrádzať svojimi a vyvodzovať z nich závery, ku ktorým mal dospieť žalovaný, ktorého postup a úvahy mali byť obsahom odôvodnenia jeho rozhodnutia, pretože takáto aktivita presahuje rámec preskúmvacej právomoci súdu, a zároveň zasahuje do sféry kompetencie správnych orgánov v agende vymedzenej zákonom o pobyte cudzincov.

10. Žalobca má zároveň za to, že v prejednávanej veci bolo už aj vzhľadom na faktické problémy výkonu dublinských návratov spôsobené epidémiou COVID-19 (Rumunsko) a neochotu prijímania žiadateľov o azyl z iných členských krajín (Grécko) dôvodné využitie miernejšieho opatrenia voči zaisteniu v podobe hlásenia pobytu a umiestnenia žalobcu v azylovom zariadení. Nemožno spochybníť, že žalobca nezotrval na území Grécka, resp. Rumunska, no všeobecne dostupné informácie poukazujú na príčiny, ktoré žiadateľov o azyl vedú k tomu, že tieto krajiny opúšťajú, a tými sú obzvlášť zlé prijímacie podmienky pre utečencov. Žalobca svojmu právnomu zástupcovi uviedol, že až Slovensko bolo na jeho dlhotrvajúcej ceste prvou krajinou, ktorá mu ustanovila opatrovníka ako maloletému bez sprievodu, a ktorý sa oň zaujímal a vysvetlil mu všetky zákonné procesy, ktorým bude podrobený. V prípade všetkých žiadateľov o azyl, a to aj tých, na ktorých sa vzťahuje nariadenie Dublin III. platí základný princíp, resp. prezumpcia proti zaisteniu cudzinca - žiadateľa o azyl. Pokiaľ sú v systéme k dispozícii také alternatívy, akými sú napr. špecializované ubytovacie centrá a zariadenia pre žiadateľov o azyl, potom treba tieto opatrenia uplatniť ako prvé. V zmysle odporúčania Rady Európy (Odporúčanie Rady ministrov Rec(2003)5 zo 16.04.2003) sa zaistenie žiadateľov o azyl má okrem iného uskutočniť iba po dôkladnom preskúmaní jeho nevyhnutnosti v každom jednotlivom prípade.

11. Pokiaľ ide o stanovenú dĺžku doby zaistenia žalobcu, tak žalobca uviedol, že žalovaný síce pri jej stanovení vychádzal zo správnych ustanovení príslušného právneho predpisu, nariadenia Dublin III., no nesprávne ich vyložil, resp. nesprávne aplikoval rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-60/16 na vec žalobcu, ktorý si žalovaný nesprávne vyložil tak, že v zmysle slovenskej právnej úpravy a nariadenia po tom, čo dožiadateľ členský štát akceptoval prijatie cudzinca, zaistenie môže pokračovať maximálne počas dvoch mesiacov. Citovaný rozsudok navyše posudzoval súlad švédskej právnej úpravy, ktorá je odlišná od slovenskej. Uviedol, že k uvedenému rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ a jeho aplikovateľnosti na území SR sa už vo viacerých veciach vyjadril Krajský súd v Košiciach (napr. sp. zn. 6Sa/56/2020) s tým, že z uvedeného má žalobca za to, že od akceptácie prijatia žalobcu dožiadateľom členským štátom môže jeho zaistenie trvať už iba 6 týždňov. Zároveň žiadal súd o priznanie náhrady trov konania.

12. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 26.01.2021 navrhol správnu žalobu zamietnuť a rozhodnutie o zaistení v plnom rozsahu potvrdiť. K žalobným námietkam uviedol, že tak Grécko ako aj Rumunsko sú členskými štátmi Európskej únie, ako aj Rady Európy tak, ako aj Slovenská republika, a tak

ako v napadnutom rozhodnutí uviedol podmienkou členstva v Rade Európy je záväzok dodržiavať princípy právneho štátu, demokracie, a rešpektovať základné ľudské práva a slobody a členský štát musí tiež prijať a uplatňovať Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, teda ten, ktorého dodržiavanie právna zástupkyňa vo vzťahu k žalovanému spochybňuje. Uviedol, že sú mu samozrejme z verejne dostupných zdrojov (elektronické, resp. printové) dostatočne známe skutočnosti ohľadne situácie v gréckych utečeneckých táboroch, vrátane informácie o zničení tábora v Morii, ktorému je venovaný jeden z internetových odkazov právnej zástupkyne žalobcu. Čo sa týka druhého internetového odkazu, je potrebné uviesť, že sa jedná o informáciu staršieho dáta zverejnenú v denníku Pravda (zo dňa 09.01.2017). Poukázal na to, že však zaregistroval aj novšie informácie, ktoré naopak svedčia o snahe zlepšiť situáciu v gréckych utečeneckých táboroch, napr. zo dňa 03.04.2020: <https://www.europarl.europa.eu/news/sk/headlines/world/20200402STO76413/poslaniziadaiu-opatrenia-proti-prenosu-nakazy-covid-19-v-uteceneckych-taboroch>, z ktorej okrem iného vyplýva, že Európska komisia spoločne s členskými štátmi a agentúrami EU zostavila núdzový plán, tamojšiu situáciu pravidelne monitoruje a prijala viaceré nové opatrenia. Grécko aktivovalo mechanizmus civilnej ochrany, vďaka čomu mu krajiny EÚ poskytli viac ako 90000 položiek na pomoc v táboroch. Z predmetnej informácie taktiež vyplýva, že Európska komisia vyčlenila pre Grécko, kde prichádza najviac utečencov a migrantov, 350 miliónov eur, pričom 50 miliónov z tohto balíka pomoci by malo ísť na zdravotnú starostlivosť. Komisia navrhla vyčleniť ďalších 350 miliónov eur na výstavbu nových táborov a bytov na gréckej pevnine, pričom túto sumu bude ešte musieť odobriť Európsky parlament. Takisto poukázal aj na ďalšiu informáciu zo dňa 03.12.2020: <https://www.trend.sk/spranfi/eu-dohodla-greckom-vystavbe-tabora-pre-migrantov-ostrovelesbos>, z ktorej vyplýva, že Európska komisia sa dohodla s Gréckom na zriadení nového nadštandardného prijímacieho strediska pre utečencov na ostrove Lesbos. Nový tábor by mal byť vybudovaný do septembra 2021. Komisia spresnila, že ide o kľúčový krok na vyriešenie situácie, ktorá nastala po septembrových požiaroch v prepĺnenom utečeneckom tábore Meria, kde sa v tom čase nachádzalo 12362 ľudí. Dohoda zahŕňa aj dodatočné financovanie zo strany EÚ vo výške 121 miliónov eur, ktoré bolo poskytnuté Grécku v novembri na výstavbu troch menších prijímacích centier na ostrovoch Samos, Kos a Leros, ktoré majú byť rovnako dokončené do septembra 2021. Uviedol, že obe informácie sú založené v spisovom materiáli. Zdôraznil preto, že žalobca je žiadateľom o udelenie azylu nielen na území Grécka, ale aj na území Rumunska s tým, že v prípade Rumunska však neboli žalovaným a zrejme ani právnu zástupkyňou žalobcu zaregistrované nejaké informácie, ktoré by zakladali dôvodné podozrenie na nevhodné podmienky v utečeneckých táboroch v Rumunsku, a ak by tomu tak bolo tak by ich právna zástupkyňa žalobcu predložila. Poukázal v tejto súvislosti na článok 3 ods.2 druhý odsek nariadenia Dublin III. a teda je potrebné zdôrazniť, že žalobca je žiadateľom o udelenie azylu nielen na území Grécka, ale aj na území Rumunska, teda Dublinské stredisko Migračného úradu MV SR bude skúmať, či zodpovedná krajina je nielen Grécko ale taktiež Rumunsko, teda krajiny Európskej únie. Žalovaný ďalej uviedol, že preskúmal a vyhodnotil v čase vydania rozhodnutia o zaistení aj skutočnosť, či je potencionálne možný aj výkon správneho vyhostenia. V čase vydania rozhodnutia dospel k záveru, že existuje reálnosť vykonania odsunu žalobcu z územia Slovenskej republiky, teda nebránia tomu žiadne právne alebo praktické prekážky. Uviedol, že on nemôže vopred prejedikovať a predvídať, či reálne dôjde k fáze odovzdania žalobcu do niektorého štátu, či už Rumunska alebo Grécka. Vzhľadom na dostupné správy a informácie nemožno zastávať názor, že podmienky, do akých má byť žalobca vrátený, môžu dosiahnuť intenzitu neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v zmysle čl. 3 Dohovoru. Uviedol, že trvá na odôvodnení svojho rozhodnutia, v ktorom zhodnotil situáciu v Rumunsku a Grécku a vyhodnotil, že obidva štáty sú členské krajiny Európskej únie a Rady Európy, čo je samo o sebe dostatočnou zárukou, že tieto krajiny dodržiavajú Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čím je zaručené dodržiavanie základných ľudských práv a slobôd aj vo vzťahu k žalobcovi. Ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia, nie sú - neboli žalovanému dostupné žiadne negatívne oficiálne tlačové správy o krajinách, do ktorých má byť žalobca vrátený. Uviedol, že individuálne skúmal v napadnutom rozhodnutí účel zaistenia v zmysle § 90 ods.1, písm.d) zákona o pobyte cudzincov, predmetné zaistenie účastníka konania je plne v súlade s článkom 5 ods.1, písm.f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, nakoľko je preukázané, že v prípade účastníka konania je príslušné na konanie o udelenie azylu Rumunsko, resp. Grécko. Samotný základ pre začiatok konania o zaistení na účel výkonu jeho prevozu z územia Slovenskej republiky na územie krajiny, ktorá akceptuje jeho prijatie, je skutočnosť, že účastník konania bol žiadateľom o udelenie azylu na území Rumunska, resp. Grécka, čo bolo potvrdené pozitívnou lustráciou v informačných systémoch Policajného zboru. Žalovaný namietal tvrdenie právnej zástupkyne žalobcu o tom, že je jeho povinnosťou zisťovať a vyhodnocovať aktuálnu situáciu žiadateľov o azyl a ich prijímacích podmienok na ich území štátov kde majú byť vrátení späť. Zákon o pobyte cudzincov II.

hlava § 88 a nasl. presne uvádzajú podmienky, za ktorých môže dôjsť k zaisteniu cudzinca a povinnosti a úlohy policajta pri zaistení. Legislatíva upravujúca inštitút zaistenia, či už národná alebo európska neukladá pri zaškoľovaní povinnosť podrobne zisťovať a vyhodnocovať správy o krajinách, kam majú byť vrátení, o situácii žiadateľov o azyl a o prijímacích podmienkach na území dotknutých štátov. Podrobné vyhodnocovanie a zisťovania správ o krajinách je skôr predmetom hodnotenia, napr. v azylovom konaní pri posudzovaní žiadosti o udelenie azylu v súlade so z. č. 480/2002 Z.z. Uviedol, že zmyslom konania o zaistení je len vytvorenie podmienok pre to, aby hlavný cieľ mohol byť realizovaný a nebol vopred zmarený tým, že sa cudzinec bude ukrývať, či inak vyhýbať realizácii vyhostenia. Žalovaný v rozhodnutí o zaistení automaticky nerozhodol o tom, že žalobca bude vrátený do Grécka alebo Rumunska. Dublinské stredisko Migračného úradu MV SR je jediným príslušným orgánom na rozhodovanie o návrate žalobcu do tej ktorej krajiny. Uviedol, že na území Grécka neexistuje len azylové zariadenie v meste Moria a okrem Grécka je tu aj možnosť, že bude uskutočnený návrat naspäť do Rumunska. Aktuálny stav v tomto dublinskom konaní je taký, že boli odoslané žiadosti do Rumunska a do Grécka o prevzatie naspäť v zmysle čl. 18 ods.1 písm.b) nariadenia Dublin III a ku dňu podania vyjadrenia žalovaného k správnej žalobe nebola Dublinskému stredisku doručená odpoveď na túto žiadosť.

13. Žalovaný k námietke žalobcu, že žalovaný mal v súčinnosti s dublinským strediskom dôslednejšie vyhodnotiť a skúmať účelnosť zaistenia žalobcu za účelom jeho následného odovzdania, nakoľko sa jedná o cudzinca, ktorý bol na území SR zadržaný ako maloletý bez sprievodu, a v prípade ktorého je možné využiť azylové zariadenie pre jeho umiestnenie, uviedol, že konanie vo veci návratu cudzincov podľa nariadenia Dublin III. je konanie, ktoré vedie Dublinské stredisko Migračného úradu MV SR na individuálnom princípe. V prípade každého cudzinca, na ktorého by sa mohlo vzťahovať predmetné nariadenie, je začaté konanie vo veci jeho návratu, pričom tu prebieha komunikácia medzi žiadajúcim a dožiadaným štátom v každom jednotlivom prípade. Nie je tak teda možné zovšeobecniť konanie vo veci návratu žalobcu na obdobné prípady z minulosti, nakoľko v každom prípade sú tieto dôvody individuálne, čo je predmetom skúmania Dublinského strediska. Uviedol, že právna žalobkyňa v žalobe spochybnila skutočnosť, že by žalobca nemal byť vrátený na územie Grécka z dôvodu, že z jej činnosti je známa skutočnosť, že Grécko už vo veci viacerých cudzincov v roku 2020, voči ktorým bolo začaté dublinské konanie na území SR za účelom ich odovzdania do Grécka, následne odmietlo ich prijatie späť na svoje územie, a to napriek skutočnosti, že boli evidovanými žiadateľmi o azyl v Grécku v systéme EURODAC. Z uvedeného ale vyplýva, že Grécko odmietlo prijať iba viacerých, nie však všetkých cudzincov, voči ktorým bolo dublinské konanie na území SR začaté. Zdôraznil, že to, či bude žalobca na územie Grécka v rámci dublinského konania vrátený, je predmetom prebiehajúceho dublinského konania.

14. K námietke právnej zástupkyne žalobcu vo vzťahu k Rumunsku žalovaný uviedol, že na stránke Ministerstva zahraničných vecí SR <https://www.mzv.sk/cestovanie/covid19/obmedzenia-nahraniciach#rumunsko> zistil informácie o podmienkach vstupu do krajiny v súvislosti so šírením vírusu COVID-19, aktualizované k 13.01.2021, ktorej vyplýva, že v Rumunsku je aj naďalej v platnosti stav pohotovosti. Od 20. decembra 2020 bola Slovenská republika opätovne zaradená medzi tzv. COVID-19 rizikové krajiny (žltá zóna) a pre občanov SR vstupujúcich na územie Rumunska je povinná 14-dňová domáca karanténa. Pri pobyte v Rumunsku do 72 hodín je postačujúce predložiť negatívny PCR test na COVID-19 v anglickom alebo rumunskom jazyku nie starší ako 48 hodín. V tomto prípade sa nevyžaduje karanténa. Po 8 dňoch karantény je možné vykonať PCR test na COVID-19 v Rumunsku a v prípade negatívneho výsledku karanténu ukončiť. Od 13. januára 2021 je zastavené alebo obmedzené letecké spojenie s tzv. rizikovými krajinami (krajiny zaradené do žltej zóny). Uviedol, že vzhľadom k tomu, že epidemiologická situácia ohľadne ochorenia COVID-19 sa neustále mení, v niektorých krajinách sa zlepšuje, niekde zhoršuje, tak je za súčasného stavu veľmi zložitá vopred hodnotiť a predvídať či sa reálne transfer, toho-ktorého zaisteného cudzinca uskutoční, ak rozhodnutie sa vydáva v určitom dlhšom časovom úseku pred definitívnym zrealizovaním transferu. Zdôraznil, že ku dňu 04.01.2021, kedy bolo rozhodnuté o zaistení cudzinca nedisponoval žiadnou informáciou, že nie sú realizované (príp. obmedzené) dublinské transfery do Rumunska (alternatívne Grécka) zo Slovenska ako je to tvrdené v správnej žalobe a preto rozhodol o účelnosti zaistenia žalobcu. V tejto súvislosti bol dňa 21.01.2021 požiadal Úrad hraničnej a cudzineckej polície PPZ v Bratislave, ktorý organizačne zabezpečuje fyzickú realizáciu Dublinských transferov o poskytnutie informácie vo veci realizovania Dublinských transferov na územie Rumunska a dňa 25.01.2021 obdržal e-mailovú komunikáciu z obdobia od 08.01.2021 do 14.01.2021 vykonanú medzi pracovníkmi Dublinského strediska MV SR s Dublinskou jednotkou Rumunsko, Generálny inšpektorát pre prisťahovalectvo, ktorá je založená v spisovom materiáli, z ktorej vyplýva, že Rumunská strana súhlasí s prijatím cudzincov vracaných v rámci Dublinského transferu.

Z tohto je teda zrejmé, že Dublinské transfery do Rumunska neboli zastavené úplne, tak ako to tvrdí právna zástupkyňa žalobcu, ale sú aj naďalej vykonávané a najbližšie transfery by tak mali byť vykonané 04.02.2021 a 18.02.2021. Znova zdôraznil, že žalobca žiadal o udelenie azylu v dvoch krajinách, ktoré sú členskými štátmi EÚ a preto je predpoklad, že zo strany niektorého z týchto štátov sa aj reálne uskutoční prevzatie žiadateľa naspäť do jedného z nich. Uviedol, že je veľmi dôvodná obava, že v prípade, že by nedošlo k zaisteniu žalobcu tak tento by ušiel aj zo Slovenska, čím by došlo k zmareniu účelu zaistenia, tak ako to je odôvodnené v predmetnom rozhodnutí o zaistení, keďže žalobca už v dvoch členských štátoch EÚ žiadal o udelenie azylu a nevyčkal na rozhodnutie o týchto jeho žiadostiach, ale ešte pred vydaním rozhodnutia opustil územie Grécka a odišiel do Rumunska a následne bol zadržaný na území Slovenska. Tvrdil, že preskúmal a vyhodnotil v čase vydania rozhodnutia o zaistení aj skutočnosť, či je potencionálne možný aj výkon správneho vyhostenia s tým, že v čase vydania rozhodnutia dospel k záveru, že existuje reálnosť vykonania odsunu žalobcu z územia Slovenskej republiky, teda nebráni tomu žiadne právne alebo praktické prekážky.

15. K námietke žalobcu, že u neho bolo dôvodné využitie miernejšieho opatrenia voči zaisteniu v podobe hlásenia pobytu a umiestnenia žalobcu v azylovom zariadení vzhľadom na faktické problémy výkonu dublinských návratov spôsobené epidémiou Covid 19 (Rumunsko) a neochotu prijímania žiadateľov o azyl z iných členských krajín (Grécko), žalovaný uviedol, že v napadnutom rozhodnutí sa zaoberal a dostatočne vyhodnotil aj iné alternatívy a možnosti ako dosiahnuť účel zaistenia v súlade s § 89 ods.1 písm.a), b) zákona o pobyte cudzincov, čo však vzhľadom na vysokú existenciu rizika úteku nebolo možné využiť. Poukázal na to, že ani právna zástupkyňa žalobcu nespochybnila, že u žalobcu skutočne hrozí riziko úteku, keď konštatovala skutočnosť, že žalobca skutočne na území Grécka a ani Rumunska nezotrval po tom, čo tam požiadal o medzinárodnú ochranu. Túto skutočnosť sa však snaží zľahčiť poukázaním na zlé prijímacie podmienky pre utečencov, ktoré nútia žiadateľov tieto krajiny opúšťať. Namietal však, že toto svoje tvrdenie však opiera iba o tlačové správy staršieho dáta smerujúce voči Grécku, nie však voči Rumunsku. Poukázal znova na to, že zo správ, na ktoré už poukázal predtým, sa Grécko v spolupráci s orgánmi európskej únie podmienky žiadateľov snaží postupne zlepšovať. Uviedol, že má za to, že žalobca na území Grécka a Rumunska nezotrval z dôvodu nevyhovujúcich podmienok v utečeneckých táboroch, ale z dôvodu pokračovať do bohatších krajín Európskej únie, čo by hrozilo aj teraz, ak by žalovaný žalobcu nezaistil. Túto skutočnosť potvrdzuje aj výpoveď samotného žalovaného, spracovaná na Oddelení azylu Policajného zboru dňa 04.01.2021 a evidovaná pod č.: PPZ-HCP-SO21-12-8007/2021-AV, v ktorej žalobca uviedol, že jeho cieľovou krajinou bolo Nemecko a na otázku, či na území Slovenskej republiky alebo v inej krajine EU má príbuzných, známych alebo iných členov rodiny, odpovedal že v Nemecku žije jeho teta.

16. Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa dĺžky doby jeho zaistenia, kde namietal, že žalovaný síce pri jej stanovení vychádzal zo správnych ustanovení príslušného právneho predpisu, nariadenia Dublin III., no nesprávne ich vyložil, resp. nesprávne aplikoval rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-60/16 na vec žalobcu, tak žalovaný uviedol, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-60/16 bol iba jedným, nie však rozhodujúcim prvkom pri stanovení dĺžky zaistenia. Žalovaný pri stanovení dĺžky zaistenia bral do úvahy predovšetkým potrebné úkony a čas, ktoré je potrebné zo strany Dublinského strediska v tejto veci vykonať, a ktoré sú mu z aplikačnej praxe známe, pričom vychádzal aj z nariadenia Dublin III. Ako už uviedol v napadnutom rozhodnutí, tak v tomto prípade pôjde predovšetkým o zabezpečenie akceptácie prevzatia zo strany príslušných úradov, zo samotnej prípravy prevozu po jeho technickej, materiálnej, ako aj personálnej stránke, ako aj o výkon samotného prevozu. Nemôže nesúhlasiť s tvrdením právnej zástupkyne žalobcu, že od akceptácie prijatia žalobcu dožadovaným členským štátom môže jeho zaistenie trvať už iba 6 týždňov tak ako je to uvedené v čl. 28 ods.3 nariadenia Dublin III., nakoľko to však nie je možné aplikovať na prípad žalobcu v čase, kedy bolo napadnuté rozhodnutie vydané, teda na 04.01.2021, nakoľko v tom čase žalobca z objektívnych dôvodov nemohol ani len tušiť kedy dožadovaná krajina vysloví akceptáciu o jeho prijatí na svoje územie. Uviedol, že je potrebné poukázať na nariadenie Dublin III., predovšetkým na čl. 20, ktorý upravuje začatie postupu, ako aj čl. 28, ktorý upravuje ďalšie kroky v prípade, že cudzinec, ktorý má byť vrátený v rámci nariadenia Dublin III. je zaistený. Poukázal na to, že žalobcu zaistil dňa 04.01.2021 a z dostupných informačných systémov a z komunikácie s pracovníkmi Dublinského strediska bolo zistené, že Dublinské stredisko zaslalo dožadovanie do Grécka a Rumunska dňa 18.01.2021, čo preukazujú výstupy z informačného systému založené v spise. Vychádzajúc z dikcie čl. 28 ods.3 nariadenia Dublin III. tak majú Grécko, resp. Rumunsko stanovenú lehotu na vyjadrenie sa k žiadosti do 01.02.2021. V prípade, ak bude využitá maximálna lehota k vyjadreniu a ak by došlo k prípadnej akceptácii prijatia, je tak možné túto 6-týždňovú

lehotu počítat až od tohto dňa, teda v žiadnom prípade nie od 04.01.2021, tak ako sa to snaží navodiť právna zástupkyňa žalobcu. Prihliadajúc na uvedené a na ustanovenie čl. 28 ods.3 nariadenia Dublin III., podľa ktorého zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania podľa tohto nariadenia žalovaný považuje stanovenú lehotu zaistenia do 04.03.2021 za primeranú s tým, že je v súlade s európskou a národnou právnou úpravou.

17. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 03.02.2021, sa zástupca žalobcu nezúčastnil z dôvodu ich pracovnej zaneprázdnenosti. Zástupca žalovaného sa pojednávania zúčastnil. Na pojednávaní preto súd v zmysle ustanovenia § 114 Správneho súdneho poriadku konal v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu.

18. Krajský súd v Košiciach ako vecne a miestne príslušný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo na nariadenom pojednávaní dňa 03.02.2021 podľa § 228 ods.1 Správneho súdneho poriadku a podľa § 206 a nasl. Správneho súdneho poriadku a dospel k záveru, že správna žaloba je sčasti dôvodná. Správny súd má zato, že preskúmané rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a z dôvodu podľa § 191 ods.1 písm.d) Správneho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil, avšak nenariadil bezodkladné prepustenie žalobcu podľa § 221 ods.2 Správneho súdneho poriadku.

19. Rozhodnutím o zaistení vydaným žalovaným č. PPZ-HCP-SO21-12-008/2021-AV zo dňa 04.01.2021 žalovaný podľa § 88a ods.1 písm.e) zákona o pobyte cudzincov z dôvodu podľa § 88 ods.1 písm.c) zákona o pobyte cudzincov na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa nariadenia (EÚ) č. 604/2013 zaistil žalobcu dňom 04.01.2021 podľa § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 04.03.2021 a umiestnil ho do Ú. D. Q. D. V. E..

20. Z prijatia vyhlásenia cudzinca zo dňa 04.01.2021 súd zistil, že žalobca požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky po prvýkrát z dôvodu, že chce žiť, učiť sa a pracovať na Slovensku. Predmetné vyhlásenie učinil u žalovaného.

21. Predmetom konania v tejto veci je preskúmanie rozhodnutia žalovaného o zaistení žalobcu podľa § 88a ods.1 písm.e) z dôvodu špecifikovaného v ustanovení § 88 ods.1 písm.c) zákona o pobyte cudzincov, a to na čas do 04.03.2021.

22. Podľa § 1 ods.1 zákona č. 71/1967 Z.z. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy, správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

23. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

24. Podľa § 32 ods.1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

25. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

26. Podľa § 47 ods.3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

27. Podľa § 2 ods.4 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, štátnym príslušníkom tretej krajiny je každý, kto nie je štátnym občanom SR ani občanom únie; štátnym príslušníkom tretej krajiny sa rozumie aj osoba bez štátnej príslušnosti.

28. Podľa § 88 ods.1 písm.c) zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku.

29. Podľa § 88 ods.1 zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny:

a) v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods.1, ak 1. existuje riziko jeho úteku, 2. štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia,

b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

30. Podľa § 88 ods.4 prvá a druhá veta zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

31. Podľa § 88 ods.8 zákona o pobyte cudzincov, ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na maloletú osobu, ktorá nemá zákonného zástupcu. Iné zraniteľné osoby možno zaistiť len v nevyhnutnom prípade a na čo najkratší čas.

32. Podľa § 88a ods.1 písm.e) zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky z dôvodu podľa § 88 ods.1 písm.c).

33. Podľa § 88a ods.2 zákona o pobyte cudzincov, žiadateľ o udelenie azylu môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, pokiaľ trvajú dôvody podľa odseku 1. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm.a), b), c) alebo písm.e) nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm.d) nesmie presiahnuť čas zaistenia podľa § 88 ods.4.

34. Podľa § 88a ods.3 zákona o pobyte cudzincov, na konanie o zaistení žiadateľa o udelenie azylu sa primerane vzťahujú ustanovenia § 88 ods.4, 5, 7, 8 a 12.

35. Podľa § 88a ods.4 zákona o pobyte cudzincov, žiadateľ o udelenie azylu je oprávnený získať právne zastúpenie v rozsahu a za podmienok, ktoré ustanovuje osobitný predpis.

36. Podľa § 88a ods.5 zákona o pobyte cudzincov, ustanovenia § 89 až 100 sa primerane vzťahujú aj na žiadateľa o udelenie azylu.

37. Podľa § 89 ods.1 písm.a) a písm.b) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a) hlásenia pobytu alebo b) zložiť peňažnú záruku.

38. Podľa § 90 ods.1 písm.d) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

39. Podľa článku 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

40. Podľa článku 5 ods.1 písm.f) Dohovoru, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

41. Podľa článku 8 ods.1 Dohovoru, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie.

42. Podľa článku 8 ods.2 Dohovoru, štátny orgán nemôže zasahovať do výkonu tohto práva okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

43. Podľa bodu 16 Preambuly Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej „Návratová smernica“), využitie zaistenia na účely odsunu by malo byť s ohľadom na použité prostriedky a sledované ciele obmedzené a viazané na zásadu primeranosti. Zaistenie je oprávnené len na prípravu návratu alebo vykonanie procesu odsunu a ak by uplatnenie miernejších donucovacích opatrení nebolo dostatočné.

44. Podľa čl. 15 ods.1, druhá veta Návratovej smernice, zaistenie sa vždy uskutočňuje na čo najkratšie obdobie, trvá len pokiaľ prebiehajú prípravy na odsun, a vykonáva sa s náležitou starostlivosťou.

45. Podľa čl. 16 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky, nikoho nemožno mučiť, ani podrobiť krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

46. Podľa čl. 2 písm.n) Nariadenia Dublin III, „riziko úteku“ je existencia dôvodov v konkrétnom prípade, ktoré sa zakladajú na objektívnych kritériách vymedzených právom, pre ktoré sa možno domnievať, že žiadateľ alebo štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, na ktorých sa vzťahuje konanie o odovzdaní, môžu utiecť.

47. Podľa článku 25 ods.1 Nariadenia Dublin III, dožiadaný členský štát vykoná potrebné kontroly a rozhodne o dožiadaní o prijatie dotknutej osoby späť čo najskôr a v každom prípade najneskôr do jedného mesiaca odo dňa doručenia dožiadania. Ak sa dožiadanie zakladá na údajoch získaných zo systému Eurodac, uvedená lehota sa skráti na dva týždne.

48. Podľa článku 25 ods.2 Nariadenia Dublin III, nekonanie v lehote jedného mesiaca alebo dvoch týždňov uvedených v odseku 1 sa považuje za akceptovanie dožiadania a ukladá povinnosť prijať späť dotknutú osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť náležité opatrenia pre jej príchod.

49. Podľa článku 28 ods.1 Nariadenia Dublin III, členské štáty nezaistia osobu len z toho dôvodu, že v súvislosti s ňou prebieha konanie podľa tohto nariadenia.

50. Podľa článku 28 ods.2 Nariadenia Dublin III platí, že ak existuje značné riziko úteku, členské štáty môžu dotknutú osobu zaistiť na účely zabezpečenia konania o odovzdaní v súlade s týmto nariadením, a to na základe individuálneho posúdenia a len vtedy, ak je zaistenie primeraným opatrením a nie je možné účinne uplatniť iné, miernejšie alternatívne donucovacie opatrenia.

51. Podľa článku 28 ods.3 Nariadenia Dublin III, zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania podľa tohto nariadenia.

52. Podľa článku 28 ods.3 druhý pododsek Nariadenia Dublin III, ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia, požiadá v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovedi v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod.

53. Podľa článku 28 ods.3 tretí pododsek Nariadenia Dublin III, ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzdanie zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa vykoná ihneď, ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania

dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods.3.

54. Podľa článku 28 ods.3 štvrtý pododsek Nariadenia Dublin III, ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, alebo ak sa odovzdanie nevykoná v šesťtyždňovej lehote uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. Články 21, 23, 24 a 29 sa naďalej zodpovedajúcim spôsobom uplatňujú.

55. Predmetom tohto súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-SO21-12-008/2021-AV zo dňa 04.01.2021, ktorým žalovaný podľa § 88a ods.1 písm.e) z dôvodu § 88 ods.1 písm.c) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o pobyte cudzincov“, resp. „ZoPC“) zaistil žalobcu ako žiadateľa o udelenie azylu na území Grécka a Rumunska na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, s tým, že dňom 04.01.2021 o 18:30 hod. ho umiestnil v Ú. D. Q. D. V. E.. Podľa § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 04.03.2021.

56. Žalovaný ako vyplýva odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia konštatoval, že žalobca požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Lustráciou v informačných systémoch Policajného zboru Slovenskej republiky bolo zistené, že žalobca dňa 04.03.2020 požiadal o udelenie azylu na území Grécka a aj dňa 14.11.2020 na území Rumunska. Dňa 04.01.2021 preto žalovaný správny orgán Oddelenia azylu Policajného zboru Humenné začal konanie vo veci jeho zaistenia podľa § 88a ods.1 písm.e) z dôvodu podľa § 88 ods.1 písm.c) zákona o pobyte cudzincov na účel prevozu podľa nariadenia (EÚ) č. 604/2013. Správny orgán skonštatoval, že nevyrozumieva Dublinské stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky na začatie konania podľa Nariadenia (EÚ) č. 604/2013, nakoľko v prípade žiadateľov o udelenie azylu na území Slovenskej republiky sa takéto konanie začína automaticky. Na pojednávaní pred správnym súdom zástupca žalovaného predložil listinné dôkazy týkajúce sa úkonov Dublinského konania, z ktorých vyplýva, že Grécko zamietlo prijatie žalobcu ako žiadateľa o azyl a Rumunsko žiadosť akceptovalo, čím súhlasilo s jeho odovzdaním do Rumunskej republiky. Vzhľadom na to, že tieto listinné dôkazy sú zo dňa 27.01.2021, a tieto skutočnosti neboli známe v čase rozhodnutia žalovaného o zaistení žalobcu, a neboli založené ani v administratívnom spise, čo potvrdil zástupca žalovaného.

57. Predpokladom zaistenia žalobcu v zmysle § 88 ods.1 písm.c) zákona o pobyte cudzincov je naplnenie účelu zaistenia, ktorým má byť zabezpečenie prípravy alebo jeho výkonu podľa osobitného predpisu, ktorým v danom prípade je nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013).

58. V prípade žalobcu bolo z informačných systémov zistené, že požiadal o udelenie azylu tak na území Rumunskej republiky, ako aj na území Grécka, ktoré krajiny sú zodpovedné za účastníka konania v zmysle Nariadenia Dublin III - Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013. Súd má zato, že správny orgán si je vedomý, že počas celej doby zaistenia má skúmať, či trvá účel samotného zaistenia v zmysle § 90 ods.1 písm.d) ZoPC a to v úzkej súčinnosti s Dublinským strediskom vzhľadom na kroky, ktoré je dané stredisko povinné v zmysle daného nariadenia uskutočniť.

59. Vzhľadom na uvedené súd zdôrazňuje, že podstatou Nariadenia Dublin III je určenie kritérií a zodpovednosti niektorého zo štátov únie, kde štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti požiadala o udelenie azylu po prvýkrát a v prípade, že sa takáto osoba pohybuje počas konania na územiach iných krajín, zabezpečiť jeho odovzdanie do prvotnej krajiny, pričom v zmysle kapitoly III článku 7 odsek 2 Nariadenia Dublin III členský štát, zodpovedný podľa kritérií stanovených v tejto kapitole sa určí na základe situácie existujúcej vtedy, keď žiadateľ po prvýkrát podal svoju žiadosť o medzinárodnú ochranu v členskom štáte, pričom z konania vyplýva, že touto krajinou je Rumunsko,

kde žalobca požiadal o azyl. Mal sa teda zdržiavať na jeho území počas azylovej procedúry a nemal opustiť jeho územie a vycestovať na územie iného štátu únie bez príslušných oprávnení.

60. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na to, že Ústavný súd SR a Najvyšší súd SR už viackrát vo svojich rozhodnutiach zdôraznili, že medzi zaistením a jeho účelom (t.j. konaním o odsune, vyhostení, tzv. dublinským transferom a pod.) je nepopierateľná nadväznosť a v žiadnom prípade nemožno hovoriť o oddelených konaniach bez vzájomných súvislostí a dôsledkov (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 1Sža/31/2014, 1Sža/7/2016, 9Sža/23/2010, 10Sža/35/2014, 1Sža/6/2016, 1Sža/8/2015, 10Sža/2/2015, nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010, nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 147/2013-50 z 09.10.2013).

61. Je nesporné, že Rumunská republika, kde žalobca požiadal o azyl, žiadosť o prijatie žalobcu z územia SR akceptovalo, preto bolo povinnosťou správneho orgánu sa v rozhodnutí zaoberať tým, či je reálna možnosť dublinského návratu žalobcu do Rumunska, pretože vyriešenie tejto otázky má nesporný vplyv na hodnotenie účelnosti zaistenia žalobcu preskúmaným rozhodnutím. Bolo preto povinnosťou žalovaného zisťovať a vyhodnotiť aktuálnu situáciu žiadateľov o azyl v Rumunsku a ich prijímacích podmienok v Rumunsku.

62. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyššie uvedené skutočnosti nevyplývajú pretože tak ako uviedol aj zástupca žalovaného na pojednávaní akceptácia prijatia žalobcu Rumunskou republikou je až z obdobia po vydaní rozhodnutia o zaistení. Správny orgán vo svojom rozhodnutí iba veľmi všeobecne poukazoval na potrebu vykonania bližšie nešpecifikovaných úkonov potrebných na odovzdanie účastníka konania do Rumunska, resp. Grécka. V čase vydania preskúmaného rozhodnutia teda správny orgán ani nemal vedomosť o tom, či žalobca bude odovzdaný do Rumunska, presnejšie či Rumunsko akceptuje žiadosť žalovaného o návrat žalobcu.

63. Z uvedeného teda vyplýva, že žalovaný v rozhodnutí o zaistení sa nedostatočným spôsobom zaoberal otázkou účelnosti zaistenia žalobcu a to najmä vo vzťahu k reálnej uskutočniteľnosti predpokladaného postupu, či prijímacími podmienkami v dožiadanom členskom štáte, t.j. v Rumunsku.

64. V tej súvislosti treba zdôrazniť, že vytykané nedostatky odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia nemôžu byť konvalidované prípadným dodatočným vysvetlením, resp. doplňujúcim vyjadrením žalovaného, a ani súdu neprislúcha spôsobom presahujúcim akceptovateľnú mieru dopĺňať, resp. absentujúce argumenty žalovaného nahrádzať svojimi a vyvodzovať z nich závery, ku ktorým mal dospieť žalovaný, ktorého postup a úvahy mali byť obsahom odôvodnenia jeho rozhodnutia, pretože takáto aktivita presahuje rámec preskúmajacej právomoci súdu a zároveň zasahuje so sféry kompetencie správneho orgánu v agende vymedzenej zákonom o pobyte cudzincov.

65. Správny súd po vyhodnotení všetkých podstatných skutočností dospel k záveru o dôvodnosti námietky žalobcu vo vzťahu k nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného pre absentujúcu právnu úvahu týkajúcu sa reálnej uskutočniteľnosti dublinského transferu žalobcu do Rumunska. V prípade ak žalovaný v odôvodnení rozhodnutia nezisťoval a nevyhodnotil reálnosť takéhoto transferu, jeho rozhodnutie trpí vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, ktorý nemožno odstrániť doplnením podstatných dôvodov rozhodnutia vo vyjadrení žalovaného.

66. Vzhľadom na tieto skutočnosti podľa § 230 ods.1 písm.c) Správneho súdneho poriadku zrušil napadnuté rozhodnutie o zaistení žalobcu z dôvodu uvedeného v ust. § 191 ods.1 písm.d) Správneho súdneho poriadku, pretože obsahuje odstrániteľné vady a vec vrátil na ďalšie konanie žalovanému s tým, že bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia. V ďalšom konaní bude povinnosťou správneho orgánu odstrániť vytykané pochybenie a opätovne vo veci rozhodnúť a toto rozhodnutie zákonným spôsobom odôvodniť.

67. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 a nasl. Správneho súdneho poriadku tak, že priznal žalobcovi ich náhradu voči žalovanému v pomere 50 % z dôvodu jeho čiastočného úspechu v konaní, keďže v časti zrušenia napadnutého administratívneho rozhodnutia bol úspešný a v časti bezodkladného prepustenia žalobcu bol neúspešný. O výške priznaných trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci (§ 175 ods.2 SSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods.1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že:

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm.g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.